

Co bude na příští obálce?

Vyhlašujeme soutěž o nejhezčí návrh, více na str. 9

Co se bude dít?

22. 4. Den Země

22. a 26. 4. Přijímací zkoušky

5. 5. Koncert FOK

6. 5. Pedagogická rada IV. ročníku a oktávy od 15.25 hod.

10. 5. – 14. 5. Volný týden pro maturanty

17. 5. – 21. 5. Maturitní zkoušky

17. 5. od 8.15 hod. Planeta země

3000: Česká republika (Park Hostivař)

24. 5. Od 16.00 do 18.00 Slavnostní předání vysvědčení maturantům v Břevnovském klášteře

Další akce:

- přehazovaná [prima až tercie]
- minifotbal SŠ [kvinta až III. roč.]
- SCIO testy – hodnocení úrovně AJ

[PET + zájemci]

- výlet: Nelahozeves – zámek, Antonín Dvořák [II. roč.]
 - exkurze: „Kafkova Praha“ [III. roč.]
 - exkurze: Hrdličkovo muzeum [III. roč. a septima]
 - oblastní kolo Matematické olympiády [kat. B, C, Z6–Z8]
 - exkurze do sklárny [sexta]
 - exkurze: Sběrka českého baroka, Národní galerie, Schwarzenberský palác [II. roč.]
 - Matematická soutěž MaSo
-
- Výhled akcí na celý rok na www.krestanskegymnazium.cz v *Informace o škole: roční plán* [<http://jdem.cz/epfr2>]

Na tomto čísle se podíleli.

REDAKTOŘI: Marie Tučková,
Kryštof Josefus, Štěpán Laichter,
Tobiáš Hrabec, Michael Šubrt,
Kristina Brhlová, Markéta
Pokorná, Alžběta Pomahačová,
Jana Havelková, Matyáš Bartoň,
Ondřej Chrástecký, Ela Doležalová

PŘEBAL: Matyáš Bartoň

NA POZVÁNÍ: Pavel Reumann

KOREKTURY: Michaela Ulrychová,
Jan Kabelka, Dana Pokorná

ŠÉFREDAKTOR: Šimon Trlifaj

Kágéčko je benefiční časopis Křesťanského gymnázia, jeho zakoupením podporujete naši školu. V ruce držíte jeho 3. číslo pro rok 2010.

E-mail: redakce.kg@seznam.cz.

Stránky s archivem: <http://intranet.krestanskegymnazium.cz/KaGecko/> [zkráceně <http://jdem.cz/edha2>].

Děkujeme škole za tisk.

Otazník prý vznikl ve středověku – v latině – ze slova *QUAETIO*, tehdy psané před otázkou. Aby se toto slovo nemuselo vždy rozepisovat, zkrátilo se na počáteční a konečné *Q* a *o*, která se psala pod sebou s cílem odlišit je od zbytku textu. A postupem času se jejich psaní zjednodušovalo, až do podoby současného otazníku. Nebo lépe: podob, neboť možností jak tento klikyhák napsat, je více. ~ Nejen otazník, ale i spousta jiných věcí, nám přijde natolik samozřejmých, že o jejich původu vůbec nepřemýšlíme. Třeba jídelna. Nejen nám v redakci, ale – podle našeho průzkumu – i většině studentů přijde, že se ve školní jídelně vaří čím dál lépe. Tomu, co stojí za touto změnou a do jaké míry je samozřejmostí, se věnujeme hned na následující straně. ~ Nebo školní časopis. Jak si můžete povšimnout, toto

číslo je opět o něco naducanější než poslední a to také není žádná samozřejmost. Za každým článkem stojí konkrétní člověk, konkrétní nápad a konkrétní snaha. Jsme mile překvapeni, kolik se takové snahy sešlo. Aby toho ale nebylo málo, spustili

jsme webové stránky s archivem a obsahem, který se do tištěné podoby nevešel: <http://jdem.cz/edha2>, doporučujeme ke shlédnutí a vyhlášíme soutěž na návrh obálky. ~ A konečně má pak otazník v tomto čísle ještě jeden význam. Ptá se: Co ještě naši školu čeká? Kdo přijde s jakým nápadem a dokáže ho zrealizovat? Dočkáme se turnaje ve stolním fotbálku? Jaký bude projektový den? Majáles? Budou o přestávce svačiny zadarmo? ~ Jak je snad vidět i na tomto plátku, úsilí něco změnit a přijít s něčím novým má smysl a – soudě podle mnohých ohlasů po vydání

minulého čísla – setkává se s radostným přijetím. ~ Vážení čtenáři, studenti a profesori, přeji radostné a inspirativní čtení. ~ **Šimon Trlifaj**, septima

Čínské googlování lidských práv.

V nejlidnatější zemi světa se právě sehrává zásadní internetové drama.

Internetový gigant Google v polovině ledna prohlásil, že přehodnocuje svůj postoj k setrvávání na čínském internetovém trhu s tím, že možný je i jeho odchod. Důvod? Krátkodobě hackerské útoky na gmailové [e-mail od Googlu] schránky některých lidskoprávních aktivistů, dlouhodobě změna názoru na omezování svobody slova na čínském internetu. Před týdnem pak Google začal přesměrovávat vyhledávání z google.cn na hongkongský google.com.hk, který necenzuruje. To znamená skutečný zvrat, podle čínských zákonů je to totiž sice legální, zároveň je ale téměř jisté, že si to čínská vláda nenechá líbit a hrozí, že každou chvíli zablokuje přístup k dalším službám Googlu. O co v celé věci jde?

Čínskému internetovému trhu vládne tamější internetový portál baidu.cn [ovládá 65 % trhu], zatímco google.cn byl s druhý [26 %]. To je v porovnání se světem výjimka, neboť ve většině zemí světa má Google podíl zdaleka největší [viz tabulka] – podobná situace je například u nás, kde má seznam.cz 50 % trhu, zatímco Google jen 25 %. Tím však podobnost naší země s Čínou končí. V Číně, která má asi 1,3 miliardy lidí, používá internet něco přes 300 mi-

	podíl Googlu	druhý [resp. první] největší
USA	64,6 %	Yahoo! [16 %]
Francie	89,1 %	Bing.com [3,7 %]
Německo	94 %	T-online [2 %]
Slovensko	75,6 %	Zoznam [13,1 %]
Čína	26,6 %	Baidu [65,1 %]
Česká republika	25 %	Seznam.cz [50,3 %]

zdroj: <http://jdem.cz/d9zk4>

lionů lidí a možnost růstu je se zvyšující se životní úrovní obrovská. Zatímco tedy v České republice Google ve své pobočce zaměstnává 9 lidí [a i to je mimořádné, právě kvůli jeho slabšímu postavení], pobočka Googlu v Číně má kolem 800 zaměstnanců, kteří intenzivně pracují na zlepšování tamějších služeb. A zatímco vyhledávání Googlu a jiných vyhledávačů u nás je svobodné, Čína, země s totalitním komunistickým režimem, web pečlivě cenzuruje. A to je kámen úrazu.

Google vstoupil na čínský trh v roce 2004 [do té doby byl v Číně přístupný pouze v celosvětové verzi, ta je však často nedostupná a hrozilo, že bude Čínou blokována]. Aby tak mohl učinit, musel přijmout pravidla čínské vlády pro cenzurování internetu [viz sloupec vpravo], za což sklídl v západních zemích ostrou kritiku. Ne že by se jiné nadnárodní interne-

tové firmy [Microsoft, Yahoo!] zachovaly jinak, ale Google se vždy profiloval jako firma s úctou ke svobodě vyjádření a svobodě informací na internetu a očkával se od něj odlišný přístup. Google jako hlavní argument uvedl, že je lepší něco než nic a že mu ani nic jiného nezbyvá. Daleko přesvědčivějším odůvodněním však tehdy bylo, že si zkrátka nemůže nechat ujít tak obrovský trh, jako je ten čínský, a tak raději na podmínky vlády přistoupil. A právě tento jeho postoj je tím, co se rozhodl přehodnotit: čínské vyhledávání přeměroval na necenzurované hongkongské a zbytek služeb v Číně nechal běžet.

Google s čínskou vládou vyjednává za zavřenými dveřmi, čím dál více to ale vypadá, že ani jedna strana není ochotna ustoupit. Zůstává však mnoho nezodpovězených otázek: Zablokuje Čína necenzurovaný Google? V jakém rozsahu to dlouhodobě bude? Gmail? Youtube? Android [mobilní operační systém od Googlu]? Jak daleko bude ochotna dojít ve své internetové izolaci od zbytku světa? Jakou reakci to vyvolá u čínské veřejnosti [když vám zruší mail, těžko se to zatajuje]? Na stránce <http://jdem.cz/ebhp5> je možné sledovat, jaké služby jsou aktuálně od Googlu v Číně přístupné.

Spekuluje se také, že Google plánoval svůj odchod již od začátku, jen čekal, až získá takový podíl na trhu, aby tím mohl něco změnit. Někteří naopak soudí, že se jen Google snaží teatrálně odejít z trhu, na kterém se mu příliš nedaří, a získat při tom ve světě na popularitě. Jak to celé dopadne, nejlépe ukáže až čas, celá kauza má však nejméně jendoho kladného hrdinu: internet jako médium šířící svobodu a otevřenost a bořící útlakářskou a totalitní moc.

Šimon Trlifaj, septima

Velký Čínský firewall

Mechanismus, kterým čínská vláda cenzuruje internet, je mohutná obdoba firewallu – tedy zařízení, které blokuje přístup na některé webové stránky. Čína jím ale blokuje nejen stránky nebezpečné pro počítač, ale i články s „nebezpečnými“ tématy, např. věnující se Tibetu, lidským právům, demokratizaci nebo neoficiálním pohledům na čínské dějiny. Kromě tohoto blokování celých stránek ještě spolupracuje s vyhledávači [donaedávna i s Googlem] tak, aby se při zadání některých hesel zobrazily upravené výsledky. Konkrétně třeba pro heslo „Tiananmen Square protests of 1989“ [stejnoujmenný článek k přečtení na Wikipedii] neměl do minulého týdne Google.cn žádné výsledky. Pokud zadáte heslo nyní, po kliknutí na vyhledaný odkaz firewall přístup zablokuje a vyskočí stránka s chybou [není jisté, jestli to platí i v angličtině]: i to je ale změna, neboť mnoho lidí v Číně o cenzurování vůbec neví.

Kdo se další tématu věnuje?

- ➔ Blog Google: <http://jdem.cz/eapd5>.
- ➔ Financial Times: <http://jdem.cz/d9kg8>.
- ➔ Portál živě.cz: <http://jdem.cz/d9ku6>.

Co bude dnes k obědu?

aneb Ze zákulisí školní jídelny.

„Co je dneska k obědu?“ Nemine den, abych ve třídě tuhle otázku nezaslechl. Aby ne, škola je dlouhá a někde je třeba se posilnit. A jídlo, nebo ještě lépe oběd, se k tomuto účelu perfektně hodí.

Školní jídelna může sloužit mnoha věcem. Takový vyhladovělý student má ve frontě na oběd každodenně možnost pilovat svou obratnost provokujícím předbíráním. Je také nevysychajícím zdrojem špatných vtipů na jídlo, místo k handlování se zákusky a v neposlední řadě místo ke globalní diskuzi u velkých stolů. Hladovějící student se sem ale většinou plahočí s jednou hlavní myšlenkou: jídlo! a v naší školní jídelně se posledních pár týdnů oběd zdá být chutnější, zákusky lepší, pití pitnější.

Čím to? Ptali jsme se a přišli na to, že současně s lepším obědem přišlo i nové vedení. A tak jsme se vypravili za novou vedoucí školní jídelny, paní Janou Jonovou, abychom se zeptali, co se s jejím příchodem změnilo. „Asi atmosféra v kuchyni,“ odpovídá paní vedoucí. „Nerada dělám zbytečnou práci. A taky ji nerada nařizuji. Jsem pro zjednodušení práce, ale ne na úkor kvality.“ Změnily se i jiné věci. Podle paní Jonové je také jinak sestavován jídelní lístek. „Sestavuji

ho já s vedoucí kuchařkou. Ona ví, co dětem chutná a já vím, co musíme zařadit, aby byl splněn spotřební koš a dodrženy výživové normy a finanční limit.“ „Všechno je to o penězích,“ dodává. „Jsou také zařazena nová jídla. Vaří ale pořád stejný kolektiv“.

A jak vlastně vypadá takový den ve školní kuchyni?

„Začíná se v 6 hodin ráno, do 11.30 musí být vše připravené. V kuchyni je celkem 8 kuchařek, všechny mají dlouhodobou praxi. Vaříme pro 800 strávnicků, 2 druhy jídla, polévku, nápoj a někdy zákusek.“ Suroviny pro přípravu se na to odebírají převážně z velkoskladů. „Je to nejlevnější. Přitom mám volnou ruku při výběru dodavatele – když nefunguje tak, jak by měl, změním ho.“

Zdá se tedy, že v kuchyni šlape vše tak, jak má a určitě je to znát. Přesto ale občasné „Jé... dneska je [...] A to mi nechutná...“ ještě zaslechnu. „Některá jídla nejsou oblíbená a my je v různých obměnách přesto musíme několikrát v měsíci uvařit. Jednou z mých povinností je totiž plnění tzv. spotřebního koše.“

Co je to ten spotřební koš? To jsou limity dány ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a ministerstvem

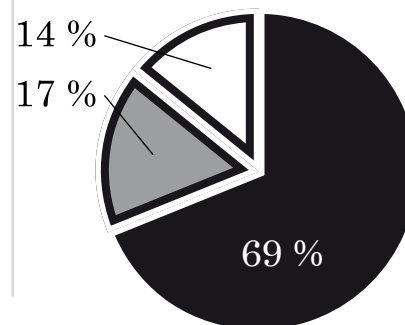
zdravotnictví, sestavené na základě doporučených výživových dávek. Ty určují, jaké druhy potravy by každý měl za měsíc sníst, a musí se jich držet jakýkoliv tvůrce školního jídelníčku. Ještě k tomu jídelníčku – víte, že můžeme navrhnout nová jídla, která by se mohla v naší jídelně uvařit? Stačí vám k tomu „stravovací referent“, neboli ten, co za kolektiv jedná se školní jídelnou.

Co ještě dodat? Paní Jonové a kuchařkám snad jen: děkujeme za lepší obědy!

Vám ostatním: dobrou chuť! A paní vedoucí vzkazuje: Čipujte!

Ondřej Chrástecský, septima

Jak hodnotíme změny v jídelně my – studentstvo?

Jste spokojeni se změnami v jídelně?

69 Ano. 17 Nevím. 14 Ne.

Dotázáno byla 100 studentů.

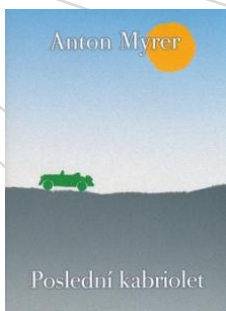
Kristina Brhlová, kvinta

Nové záchody budou!

To se nedá popřít – úroveň záchodů na naší škole je prostě příšerná. Co s tím? Samozřejmě, rekonstrukce není levná záležitost a peníze našemu gymnáziu chybí. Ale protože se s tím vedení školy přesto rozhodlo něco dělat, po měsících jistě nesnadného vyjednávání je na obzoru výsledek. Nové záchody budou! Peníze na to dá Magistrát hl. m. Prahy. A tak se už prý v těchto dnech dělají na základce nové záchody. A proč ne u nás? Inu, školní budova patří základce. A ta také rozhoduje o tom, jak se bude rekonstruovat. K nám se ale prý také dostanou. Dokonce už v dubnu. Záleží na tom, jak rychle to půjde na základce. A na co se můžeme těšit? Vše by mělo být nové – záchody, umyvadla, kachličky, na panských záchodech snad dokonce pisoáry. Všude už by měla být teplá voda. Jen o tom, zda plechové záchodové kabinky nahradí pořádné zdivo, se vedení základky nedokázalo vyjádřit. Prý se uvidí, jak pro přestavbu v naší škole zbudou peníze... Přestavovat by se mělo až do prázdnin. Když se vše nestihne, bude se pokračovat v září. O prázdninách už základka rekonstruuje školní kuchyni.

Ondra Chrástecský, septima

Poslední kabriolet.

Poslední kabriolet.

Anton Myrer, překlad Jarmila Emmerová, nakladatelství BB art, 2006.

Román, který je vzpomínkou na ideály, naděje i pády mladých lidí ve Spojených státech na začátku 40. let 20. století. Parta studentů z Harvardu zažívá své zlaté mládí, první lásky, ztřeštěné jízdy v otevřeném kabrioletu a to vše v rytmu temperamentního swingu. Pak se však do jejich životů začíná vkrádat stín války a postupně všichni odcházejí na frontu. Na bojišti musel každý projít tvrdou zkouškou, kterou leckdo projít nezvládl. Válkou hluboce poznamenání hrdinové se vracejí domů, kde je čeká období politického rozčarování, zakládání rodin, štěstí i tragédií. Léta plynou a rodiče teď musí zúčtovat svým dětem a předat jim svůj svět, neboť ten již patří jiným...

Jana Havelková, II. ročník

Franz Ferdinand.

Seznámení s indie rockovou kapelou z Glasgow.

www.franzferdinand.co.uk

Franz Ferdinand – kapela pojmenovaná podle rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este – byla založena v roce 2001 čtyřmi mladíky, kteří se potkali na glasgowské umělecké škole.

Franz Ferdinand hraje indie rock, alternativní rock nebo artrock s velkým zaměřením na basové kytary a výrazné bubny. Jejich texty vyjadřují nezávislost, nesouhlas s dnešním světem nebo nové revoluční myšlenky a názory, jak je to u indie rockových kapel zvykem.

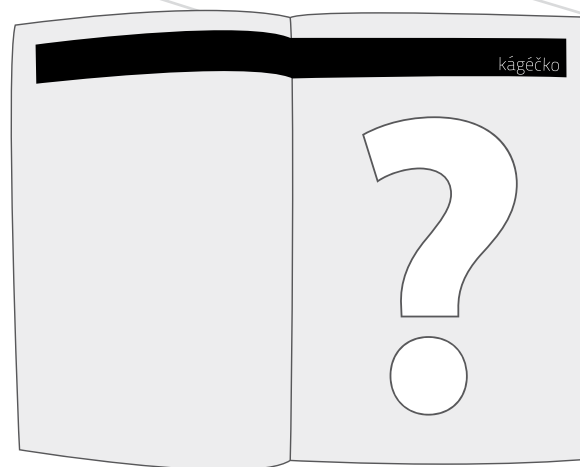
Jejich debutové album Franz Ferdinand [2004] získalo prestižní ocenění Mercury Prize

a skladba Take Me Out a pět dalších singlů obsadily přední místa nejen v britských hitparádách. Alba You Could Have It So Much Better [2005] a Tonight [2009] slavila také velký úspěch, i když u posledního alba kritici upozorňují na stereotypnost a zhoršenou kvalitu textů.

Kapela také nahrála soundtrack

k novému filmu Tima Burtona Alenka v Říši divů. Single The Lobster Quadrille sice neuslyšíte přímo ve filmu, ale můžete se na něj těšit na oficiálním hudebním CD ve společnosti například Avril Lavigne nebo The All-American Rejects.

Markéta Pokorná, kvinta

Podmínky účasti

Účastnit se může **kterýkoli student KG**. Kreativně se kladou tyto meze: tisk obálky bude nutně černobílý, s okrají [7 mm], jako kreativní plocha se dá použít zadní i přední strana. Na stránce musí být zachován pruh s logem a číslem vydání [drobné změny jsou ale možné]. Jiné meze klazeny nejsou.

Kdy kreslit

Vytvářet své návrhy můžete kdykoli, vhodnými chvílemi jsou hodiny **výtvarné výchovy**, s prof. Marschalovou je domluveno, že to bude umožněno.

Výhry

První cenou je **roční předplatné kágěčka zdarma**, druhou a třetí předplatné tříměsíční. Nejlepší návrhy použijeme jako obálky nadcházejících čísel. **Všechny** kvalitní návrhy budou oceněny jedním výtiskem příštího čísla zdarma.

Vyhlašujeme soutěž o nejlepší návrh přebalu příštího čísla.

Své návrhy můžeš odevzdávat v septimě, nebo je posílat naskenované na redakce.kg@seznam.cz nejpozději o **půlnoci 20. dubna**. Nezapomeň uvést jméno a třídu.

Výstavy, které stojí za zhlédnutí.

Jitka Válková – Setkání

Výstava trvá pouze do 9. 4., proto doporučuji si pospíšet a navštívit ji včas!

Topičův salon, Národní 9 [1. patro]

Po, čt, pá 10.00–17.00, út, st

10.00–18.00

Kč 40,- / 20,- / do 15 let zdarma

Jitka Válková je česká výtvarnice pracující v oborech malba, kresba a grafika. Nejproslulejší jsou nejspíš její útlé a protáhlé postavy zachycené v pohybu a vypovídající o vztazích, osudech, náladách, často v extrémních situacích.

Zdeněk Sýkora – 90

Výstava trvá do 2. 5.

Městská knihovna, Mariánské náměstí 1 [vchod z Valentinské ulice, 2. patro]

út–ne 10.00–18.00

vstup: Kč 120,- / 60,-

Jak název napovídá, jedná se o výstavu k autorovým devadesátým narozeninám. Výstava je laděna v retrospektivním rázu, najdeme zde rané abstraktní

práce z konce padesátých let, struktury z let šedesátých a na principu náhodnosti založené liniové obrazy z období posledních třiceti let.

Bedřich Dlouhý – Autoportrét V.

Výstava trvá do 30. 6.

Muzeum Montanelli, Nerudova 13

út–so 12.00–18.00, ne 12.00–16.00

80,- / 40,- Kč / do 14 let zdarma

Zdeněk Sklenář – Deset tisíc věcí – deset tisíc let

Výstava trvá do 6. 6.

Dům u Kamenného zvonu, Staroměstské náměstí 13

út–ne 10.00–20.00

120,- / 60,- Kč

Josef Hnízdil – Návrat k malbě

Výstava trvá do 8. 5.

České centrum, Rytířská 31

út–pá 10.00–18.00, so 12.00–18.00

vstup zdarma

Bobby McFerrin

Kongresové centrum Praha, 22. 4. 19.30

500,- až 3300,- [na ISIC sleva 10 %]

<http://www.bobbyvpraze.cz/>

Filmy, které stojí za podívání.

Muži, co zírají na kozy [2009]

[The Men Who Stare at Goats]

Navzdory zavádějícímu překladu se jedná o poměrně neškodnou komedii o Iráku, kozách a rytířích jedi. V hlavní roli George Cloony. 1. 4. 2010

Souboj Titánů [2010]

[Clash of the Titans]

Jedná se o remake původního filmu z roku 1981. Film nepřichází s ničím novým nebo revolučním, ale naopak si zakládá na kvalitním zpracování již známé klasiky. To dokazuje již to, že film bude ke zhlédnutí ve 3D. Na soundtracku se původně měla podílet kapela Muse, z čehož nakonec sešlo, ale nejspíš se můžeme těšit na trochu jinou hudbu, než jsme u filmů zvyklí. Jestliže od filmu očekáváte především akci, budete monstrózně spokojeni.

Premiéra 8. 4. 2010.

Cesta [2009]

[The Road]

Ačkoliv se v poslední době s apokalyptickými filmy roztrhl pytel, tak jeden z nich přece za zmínku stojí. A kdyby jen za jednu. Cesta je film podle stejnojmenné knihy spisovatele jménem McCarthy, která

byla oceněna Pulitzerovou cenou. Post-apokalyptickou scenerií putuje Otec [Viggo Mortensen] společně se svým synem [Kodi McPhee] směrem na jih a postupem času se pomalu dozvídáme, jak vypadal jejich život před katastrofou a co se vlastně stalo. Jestliže vás v poslední době zklamali Book of Eli, Knowing nebo 2012, nenechte se odradit.

Premiéra 15. 4. 2010.

Dny evropského filmu

Pokud zrovna neholdujete mainstreamovým filmům z hollywoodské produkce, od 15. až do 22. dubna bude v pražských kinech Lucerna a Světozor probíhat festival zaměřený na evropské filmy. Na výběr bude až z osmatřiceti děl a vstupenka vás vyjde na krásných devadesát korun.

Festival Kriminál

V kině Aero probíhá ve dnech 16.–18. 4. festival s filmy, které si berou jako téma vězení, jeho denní život a vše kolem něj. Součástí festivalu jsou i besedy s odborníky na vězeňskou problematiku, dvě divadelní představení a v kině je ke shlédnutí i tematická výstava Gabriely Fárové.

Koncerty, které stojí za poslech.

Tři sestry – křest alba Lázníčky + host De Bill

Palác Akropolis, Kubelíkova 1548/27, 7. 4. 19.30

300,- / 350,- Kč [předprodej/na místě]

<http://www.trisestry.cz>

Sunflower Caravan

Palác Akropolis, Kubelíkova 1548/27, 22. 4. 19.30

120,- / 160,- Kč [předprodej/na místě]

<http://jdem.cz/edjs8>

Pavel Reumann

Slovo jáhna.**Jáhen Pavel Reumann**

Prof. Reumann učí na naší škole náboženství. Kromě toho ho můžete potkat jako jáhna ve strašnické farnosti.

Devět základních prostředků mezilidské školní komunikace:

1. Umění ptát se...

Žáci se prý, vyjma dovolení na WC, zeptají učitelů na odborné věci pětkrát za sedmihodinovou výuku a za tutéž dobu učitelé dají třídě cca 500 otázek, včetně těch akademických.

Dávejte přednost otázkám s otevřeným koncem začínajícím slovy co, kdy nebo kde před otázkami s uzavřeným koncem, na které se odpovídá ano/ne.

2. Umění naslouchat...

Je to umění a někteří z nás lidí ve výchovně-vzdělávacím procesu se nikdy nestanou umělci, ale pouze „zvukaři“.

Parafrázujte komentáře svých partnerů. Ptejte se jich, dokud si nejste zcela jisti, že chápete jejich smysl.

3. Umění konstruktivní kritiky...

Kritické myšlení je myšlení, jinak jde o dutost nebo nadutost.

Kritizujte popisným, neobviňujícím způsobem. Kritiku doprovodte nějakým přiměřeným uznáním, například „všechno zlé je pro něco dobré“.

4. Umění uznat...

Jasně uznávané výtečné druhé místo partnera v dialogu... jen za mnou.

Lidem říkejte věcně, přesně a konkrétně, co

se jim podařilo a co z toho plyne pro vás i pro společenství, případně pro obojí.

5. Umění stavět na nápadech druhých lidí...

Hlavně se nesmí provalit autor originálního taháku.

Odvolávejte se na předchozí nápad svého partnera, spíš než byste soutěživě prosazovali svůj vlastní.

6. Umění dávat instrukce...

V rámci kmitočtů, které pobere lidské ucho a které jsou vykonatelné [například „Trhni si nohou!“ nebo „Vypal!“ a další nepublikovatelné].

Svým partnerům povolte, aby vám opakovali vaše vlastní instrukce. Obě strany si tím zajistí, že je správně chápou.

7. Umění asertivity prosí: toto slovo je **asertivita** a není to umění jen části tohoto slova, tedy jeho zkomoleného tvaru.

Své názory a pocity vyjadřujte objektivně a neútočně.

8. Umění zvládnout konflikty...

Jinak než vyhledáním viníka, tedy nápravou vlastních chyb.

Naučte se chápat skryté potřeby obou stran, které jsou v konfliktu. Nalézejte společnou strategii, která uspokojí obě potřeby; užívejte strategii „vyhrajeme oba“.

9. Umění vydávat neverbální signály...

Tetování a dráty mají drobný problém – jednorázovost. Postoje těla jsou často ovlivněny ospalostí nebo nutností dokončit hru či sms na mobilu.

Využijte schopnost svého těla k tomu, abyste dokázali sdělit uznání, pozornost a pozitivní citový vztah svou bezprostředností, uvolněností i aktivitou.

Pokud chcete mít vliv na ostatní, chvalte je!

PS: Kdo si přečetl celý článek, je fakt **borec**.

Menden.

Jak někteří vědí, v termínu 19.–26. února navštívilo asi třicet žáků napříč třídami malé městečko v západním Německu za účelem trochu potrápít mozky a procvičit němčinu a samozřejmě poznat spoustu nových příjemných lidí. Myslím, že tento účel byl splněn na jedničku – téměř všichni byli ze svých německých „Austauschschüler“ nadšení. Hned první den jsme zahájili uvítací party, kde jsme se začali poznávat. Poznávání probíhalo i celý víkend, který měly naprosto v režii ubytovací rodiny, ale nebylo by to ono, kdybychom se večer všichni neslez-

li a neužili si akci po německu.

Přes týden už začal organizovaný program: snažili jsme se pochytit co nejvíc slovíček ve škole při společných předmětech se svými hostiteli, neztratit se v Kolíně nad Rýnem nebo poznat hutě a muzeum užitého designu v Essenu. Uteklo to opravdu rychle, už v pátek jsme museli pomalu se slzou v oku říct svým novým kamarádům sbohem a přežít dlouhou cestu domů do Prahy.

Myslím, že mohu mluvit za všechny, když řeknu, že ten týden se opravdu vydařil.

Jaký je váš nejlepší zážitek z Mendenu?

Standa Paseka: „Nejlepší zážitky v Mendenu byly, když se šlo někam s Michalem Jirsou. Nedá se říct, co konkrétně bylo nejlepší, ale kde byl on, byla skvělá nálada. A to ať v buse, v jeskyních, na bowlingu nebo billiardu. Všude jsme si užili spoustu legrace a získali nové kámoše.“

Bětka Pomahačová: „Asi nejvíc se mi líbil náš úterní výlet do Kolína nad Rýnem. Rozchod a courání s kamarádama po městě bylo prostě super, i když celý den pršelo.“

všechny fotografie: archiv autorky

Michael Jermář: „Nejlepší zážitek z Mendenu? Paradoxně hudebniny v Kolíně [nečekaně], ovšem ‚největší ve střední Evropě‘, na což nás původně nalákali, asi nebyly. [Jen jeden regál na nástroj nejbáječnější!] Mimochodem: po třech panáčích vody z Rýna nám nebylo blbě!“

Markéta Pokorná, kvinta

Návštěva kina pro každého z nás znamená něco jiného. Obrovské plátno, spousty výbuchů, litry umělé krve a hlavně pořádnou dávku pop-cornu a nebo taky malý sál s maximálně pěti spoludiváky a 2 hodinky strávené ve společnosti pánů Bergmana nebo Felliniho. Podivné je, že mezi oběma těmito skupinami panuje zvláštní nevraživost a z vlastní zkušenosti doporučuju příznivcům multiplexů tuto „slabost“ před jejich odpůrci nepřiznávat, protože si s dost velkou pravděpodobností vysloužíte pohled, jako byste právě řekli, že vlastníte kompletní diskografii Michala Davida a nálepkou zaprodance konzumu, které se nejspíš jen tak nezbavíte. Já osobně si myslím, že každé má svoje

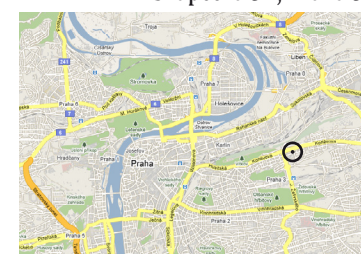

[a věřte, že kulturní snobismus je jednou z věcí, které opravdu nesnáším], ale moje sympatie jasně inklinují ke kinům klubovým – už z toho důvodu, že pravděpodobnost, že zde narazíte na opravdu hloupý film, je značně snižena. Nepředpokládám, že by se mi antipopcornisty podařilo přesvědčit o výhodách multiplexu, ale možná bych mohla těm otevřenějším členům druhého tábora trochu rozšířit obzory a třeba poskytnu nové informace i těm, kteří klubová užkina znají. V první části mojí [pravda, trochu jednostranné] kinematografické osvěty se budu zabývat kiny s hvězdičkou, tedy Aerem, Okem a Světozorem, prostě takovým základem pro začátečníky.

kino Aero

www.kinoaero.cz
Biskupcova 31, Praha 3

mapa: maps.google.com

Podle zdejšího organizačního vedoucího je Aero nejlepší klubové kino v České republice. To je přinejmenším poněkud diskutabilní, nicméně jistý šarm, genius loci a mezi ostatními klubovými kiny jedinečnou atmosféru Aero upřít nelze. Avíto i zdejší, poměrně uzavřená societa, díky níž si nepravděelný návštěvník může připadat trochu jako nezvaný host, ne-li vetřelec, což je zprvu trochu nepříjemné, ale zvyknete si. Prostor kina působí přinejmen-

ším patinovaně až odřeně a možná zanedbaně, jenže i to k Aera prostě patří – stejně jako věčně nabručený barman a trochu odstrašující sanitární zařízení. Problematická může být poloha kina, díky níž není pro každého z nás dostupné. A mezi námi – nočním Žižkovem vždycky radši nejméně ve dvou. Velkou výhodou Aera je množství festivalů [ať už jsou zaměřené tematicky nebo na konkrétní region], často kompletních retrospektiv nebo speciálních víkendů. Už tradiční záležitostí se stalo promítání náhodného – v programu neuvedeného – filmu, na které je vstupné dobrovolné – takzvané Aero naslepo. Kdo se do Aera nebojí přivést svoje ratolesti, měl by to udělat v sobotu, kdy je pro všechny děti promítána pohádka a připravený speciální hravý program. Od nedávné doby Aero také připravuje v rámci programu Babybio speciální projekce dospěláckých filmů se sníženou hladi-

nou zvuku a částečným osvětlením, kterých se můžou zúčastnit i nejmenší děti. Těm starším je určen letní filmový tábor

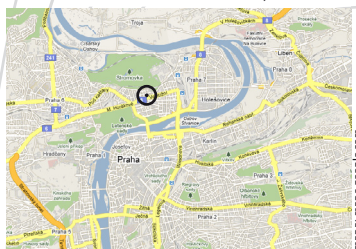
Kino, ve kterém se budete vznášet.

Aertěk, na němž se účastníci „seznámí zábavně-vzdělávací formou s kinematografií na všech jejích uměleckých úrovních“. Ze zkušenosti však doporučuji pouze otrlejší jedincům. Studentům Aero vychází vstříc Aeroškola – pravidelnými projekcemi filmů Zlatého fondu české i světové kinematografie, pro registrované vstup zdarma. Aero je mezi klubovými kiny, o kterých se chystám psát, určitě nejundergroundovější záležitostí a i když to na někoho může být zdejší atmosféra až příliš volnomyšlenkářská, jiní v Aera rádi tráví třeba i Štědrý den každoročním promítáním filmu Život Briana.

Bio Oko

<http://www.biooko.net/cz/>
Františka Křížka 15, Praha 7

Bio Oko v Křížkově ulici nedávno přešlo do rukou vlastníků Aera a Světozoru, prošlo rekonstrukcí a je jisté, že mu to ve všech ohledech jedině prospělo. Díky přátelskému ovzduší, zábavnému interiéru a příjemnému baru Oko stále nabývá na popularitě, zvláště mezi mladší generací a studenty, kterým vychází vstříc sníženým vstupným 80 Kč na všechny projekce. I zde se vytváří svébytná základna návštěvníků, na rozdíl od Aera ale mnohem ote-

vřenější a méně osobně sympatičtější.

Celkově uvolněnou atmosféru Oka dotváří možnost sednout si v sále kromě klasických sedadel na pytle Wegett nebo plážová lehátka a ten, kdo se na film rád kouká s nadhledem, se může usadit na balkón. Nevýhodou sálu může být během premiérových projekcí jeho menší rozloha. Pokud vím, tak jen tady si můžete vzít do sálu občerstvení z baru ve skle [a ne jen v plastu, jak je tomu jinde]. Oko má sice trochu omezený repertoár, co se týče speciálních akcí a vlastních festivalů, nicméně se účastní většiny těch mezinárodních a i tady funguje filmový klub. Pravidelnou akcí [jakousi variantou Aera naslepo] je Jukebox – diváci na internetu vybíra-

jí z nabídky filmů a ten s největším počtem hlasů je nakonec promítán. Dětem a jejich rodičům [případně starším sou-

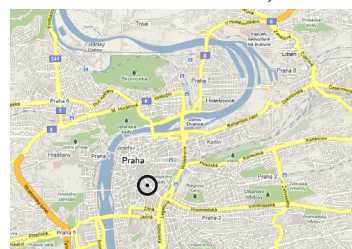
Kino, které se nebojí představit svým rodičům.

rozencům] patří sobotní odpoledne. Těm, co mají malé kapesné, je určen Cinemax večer, kdy je za volné vstupné promítán film z programové nabídky televize Cinemax. Samozřejmě i Oko má své vady na kráse, ale ty se běžného návštěvníka v podstatě nedotknou, takže si troufám tvrdit, že pokud se vydáte do Oka, nemůžete se splést.

Světozor

www.kinosvetozor.cz
Vodičkova 41, Praha 1

mapa: maps.google.com

Světozor je z těchto tří kin nejstarší a i díky tomu má asi největší tradici. Jeho hlavní výhodou je poloha v centru města přímo u stanice metra A. Světozor je také největší – jako jediný má dva sály – a možná i kvůli tomu bývá sál většinou poloprázdný [takže rezervace, nejedná-li se o nějaký festival, naprosto není nutná]. To, proč je Světozor, ač nejdostupnější, navštěvovaný asi nejméně, může mít víc důvodů. Na vině je možná trochu neosobní až inertní atmosféra, která k návštěvě úplně nemotivuje. Problematická je i výška vstupného, která je na všechny projekce 100 Kč a na nějaké slevy pro studenty si tu nikdo nehraje. Nekoná se žádný filmový klub a ani nic jiného, co by aspoň vzdáleně připomínalo pokus

o komunikaci s návštěvníkem. Bar je zastrčený u východu ze sálu a myslím, že jen málokoho napadne se tam stát – a to je škoda, protože se tu čepuje dvanáctistupňové pivo Světozor, které se vaří v Nové Pace. Originální je možnost adoptovat si na dobu pěti let v kině vlastní sedadlo a kromě dobrého pocitu, že se podílíte na rozvoji Světozoru, získáte také voucher na deset filmových projekcí dle vlastního výběru a pozvánky na uzavřené speciální projekce a programy. Ovšem tato adopce vás přijde na 5 000 a to si asi většina z nás studentů nemůže úplně dovolit. Jako jediný ale Světozor o víkendu promítá už od dopoledne, tak-

že pokud máte na odpoledne nějaké plány, stihnete v pohodě obojí. Pro uvědomělé diváky jsou každé pondělí promítá-

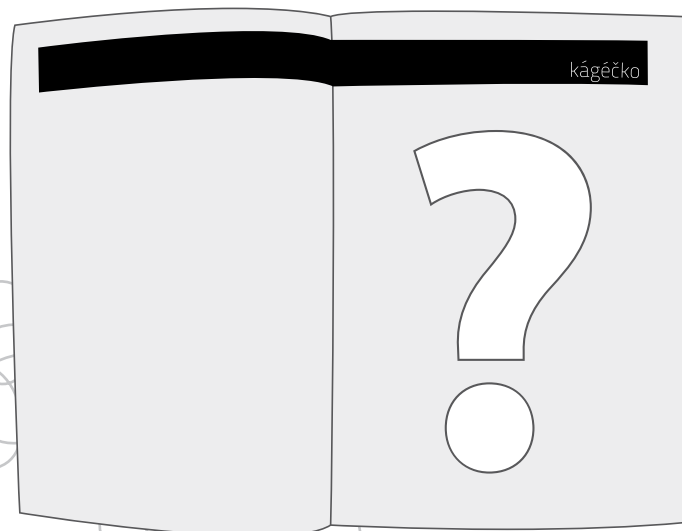
Arthouse.

ny dokumenty, na které je vstup zdarma. Díky tomu, že je Světozor přes všechny nevýhody záležitostí poměrně prestižní, je většinou hlavním dějištěm všech festivalů a případných premiér. Jak vidíte, i pro návštěvu Světozoru je důvodů dost, tak neváhejte a vzepte se popcornu!

Ela Doležalová, septima

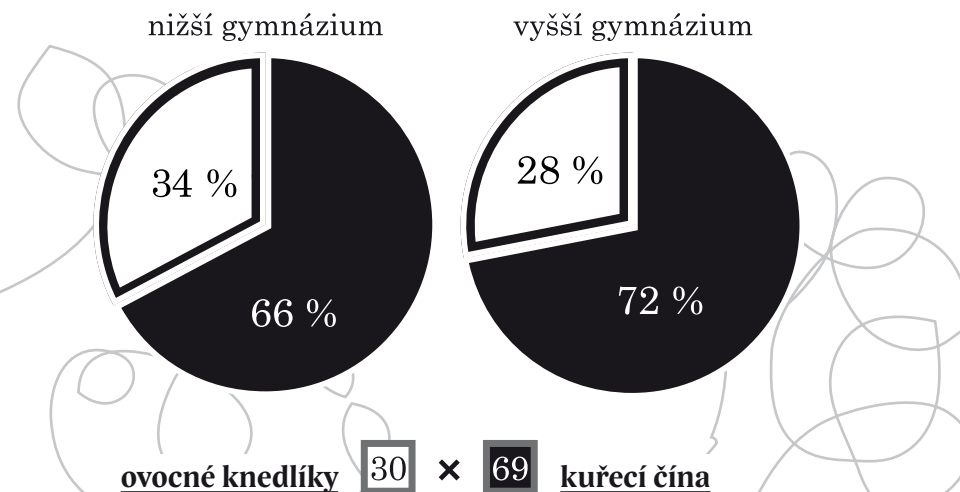
Vyhlašujeme soutěž na nejlepší návrh přebalu příštího čísla.

Více informací na str. 9.

Kuřecí čína versus ovocné knedlíky.

Zeptali jsme se sta z vás: „Co máte raději – kuřecí čínu nebo ovocné knedlíky?“. Vítězí kuřecí čína a to jak na nižším, tak i na vyšším gymnáziu.

Ovocné knedlíky je jídlo české, rakouské, ale i polské kuchyně. Knedlíky se připravují z kynutého, bramborového nebo tvarohového těsta. Plní se nejrůznějšími druhy ovoce, jako jsou broskve, borůvky, meruňky, jahody a další. Podávají se teplé a posypané strouhaným tvarohem, cukrem a polité rozpuštěným máslem.

Z kulinářského hlediska se čínské jídlo tradičně dělí na čtyři základní oblasti – na oblast pekingské kuchyně na severu, šanghajske kuchyně na východu, sečuánské na západě a kantonské na jihu. Například pekingské kuchyni se občas říká mandarínská – oplývá pokrmami, které se dříve vařily na císařském dvoře a v rodinách vysokých úředníků, jimž se v Číně říkalo mandaríni. Nejtypičtějším jídlem pro tuto kuchyni je kuřecí čína a pak proslavená kachna po pekingsku.

Kristina Brhlová, kvinta

Džulej!***O Indii a školách s prof. Záleským.*****Mgr. Jiří Záleský.**

Jiří Záleský se narodil 1984 v Písku, studoval v Českých Budějovicích na gymnáziu Česká 64. Po maturitě studoval Přírodovědeckou fakultu UK v Praze, obor Učitelství zeměpisu a matematiky. Od loňského dubna vyučuje na naší škole. V létě 2009 navštívil Indii.

Baví Vás učít?

Ano, docela.

Jaký je Váš názor na naši školu?

Myslím, že je dobrá, je zde skvělý kolektiv jak ve třídách, tak mezi učiteli. Samozřejmě školní budova má mnoho nedostatků...

Jak se Vám jeví v porovnání s Vaší střední školou? Na jakou jste chodil?

Chodil jsem na gymnázium v Českých Budějovicích. Určitě tu máte lepší atmosféru, žáci se spolu baví, i když nejsou ze stejných tříd, to u nás často nebylo. Úroveň vědomostí je však minimálně srovnatelná.

Který předmět Vám na SŠ dělal největší problémy?

Asi biologie, ale to bylo spíš vyu-

čující, chtěla po nás vědět někdy až moc podrobností...

Který byl pro Vás naopak hračkou?

Určitě zeměpis.

Byl jste spíše ten učenlivý typ, nebo ten, který měl co dělat aby prošel výš?

Spíše ten učenlivý.

Kdy a jak jste se rozhodl že z Vás bude učitel?

Když jsem se rozhodoval, na které vysoké školy budu podávat přihlášky, učení mi dávalo asi největší smysl. Takže asi rok, možná dva, před maturitou.

Doslechli jsme se, že jste navštívil Indii. Proč jste se tam vydal a jak dlouho jste tam byl?

Náhodou jsem zjistil, že Hnutí Brontosaurus pořádá expedice do Ladaku, což je oblast, o které jsem už slyšel a moc mě lákala. Byl jsem tam skoro celé prázdniny, měsíc a půl. Část té doby jsme působili jako dobrovolníci na školách [učili jsme hlavně ekologickou výchovu, i když v mnohém bychom se mohli učit od nich], část jsme chodili po horách nebo po městě Leh.

V jakých jste se pohyboval oblastech?

Kromě prvního a posledního dne v Dillí jsme byli celou dobu na severu Indie, v Ladaku [součást státu Džammú a Kašmír] a den v Daramsale [sídlo tibetské exilové vlády].

Zažil jste pověstnou indickou jízdu na střeše autobusu?

Autobusem jsem jel jen uvnitř, ale i tak to stálo za to.

Jak moc jsou Indové věřící? Dají se najít podobnosti s křesťanstvím v Čechách?

V Indii jsou věřící snad všichni. Zrovna v Ladaku převažuje tibetský buddhismus a islám, i když v Lehu byl i kostelík a škola církve Jednoty bratrské. Většina lidí, se kterými jsme přišli do styku, byli budhisté a přestože se jejich náboženství [nebo filozofie] od křesťanství podstatně liší, někdy mi připadalo, že se k sobě chovají jak dokonalí křesťané.

TOP 10 prof. Záleského.

- **jídlo:** vepřo knedlo zelo, ale rád mám skoro všechno
- **alkohol:** víno, pivo [„Plzeň“]
- **hudební interpret:** Hradišťan
- **hračka z dětství:** autíčka
- **film:** 7 let v Tibetu
- **kniha:** knihy od p. Forsytha
- **osobnost:** momentálně asi žádná
- **místo:** Šumava, konkrétně vesnice Kvilda
- **matematický vzorec:** $[f(g(x))]' = f'(g(x)) \cdot g'(x)$
- **geometrická pomůcka:** kvintánské nefunkční kružítko na tabuli

Jakými jazyky se v Indii mluví, jak jste se s Indý dorozumíval?**Pamatujete si nějaká hindská slova?**

Mluvili jsme anglicky a naučili se pár slov v ladačtině, např. univerzální slovo Džulej, které může znamenat „Dobrý den“, „Na shledanou“, i „Děkuji“.

Jak vypadají indické školy a děti v nich?

Byl jsem týden v klášterní [budhistické] škole a přes týden v jedné soukromé škole, které se od sebe dost lišily. Žáci většinou sedí jen na zemi.

Jak jste se tam stravoval?

Pokud jsme byli v Lehu, hlavním městě Ladaku a turistickém středisku,

stravovali jsme se za krásné ceny v restauracích. Většinou jsme měli nějaké ladacké jídlo, které na rozdíl od indických není pálivé a skládá se hlavně z nudlí a zeleniny, a když jsme měli chuť na evropskou stravu, dali si třeba žampionové lasagne nebo omeletu. V soukromé škole jsme obědvali spolu se žáky každý den to samé – čočku s nějakým kořením a rýží.

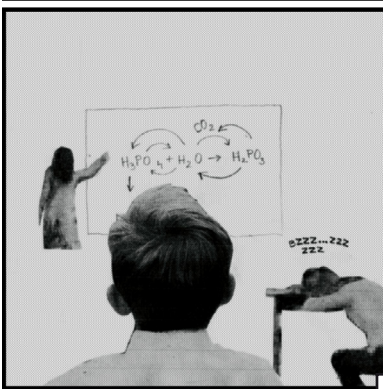
Pil jste i nebalenou vodu? A co maso?

Z masa jsem se za celou dobu odvážil dát si jen salám a rybičky z ČR, které našťastí vydržely. Vodu jsme v Lehu nabírali převařenou, jinde z pramenů.

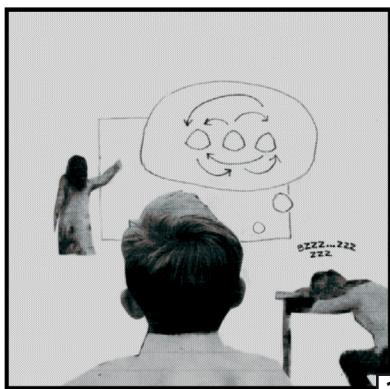
Děkujeme mockrát za rozhovor!

Michal Šubr, Alžběta Pomahačová, kvinta

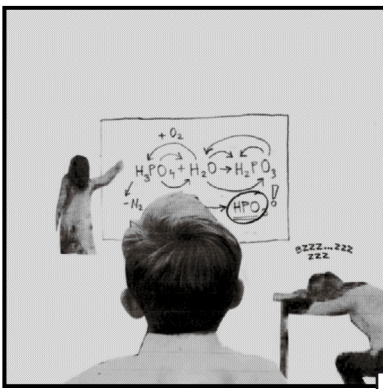
KOMIX kreslí: Em
píše: škola

1

2

3

4

Co si myslíte o tom, že profesori někdy dostávají v jídelně větší porce než studenti?

Názor pěti učitelů na situaci u výdejního okénka.

Prof. Šulcová: „To je strašná otázka. Co ti mám na to říct? Je mně to trapný, když někdy vidím, že si nesu větší porci než vy.“

Prof. Hůlová: „Všimla jsem si toho a musím se přiznat, že mi to není moc příjemné. Myslím si, že každý by si měl vzít tolik, kolik sní, ale na druhou stranu mě mrzí, když do toho jen tak šťouchne a hned to vrátí. Takže by to asi mělo být založeno na tom, že si každý řekne, jestli chce málo, nebo hodně.“

Prof. Vermach: „Když si studenti platí to samé, tak by za stejné peníze měli dostat stejné množství jídla. Takže si myslím, že něco na tom je. Blbost to není. Na druhou stranu vezměte si, že vy toho určitě sníte míň než třeba tady pan kolega [myslen prof. Böhm].“

Prof. Böhm: „No... Já si myslím, že je to v pořádku, ale je pravda, že takový velký žák toho sní stejně jako učitel. Mně to samozřejmě nevadí, ale co s tím chcete dělat?“

všechny fotografie: Marie Tučková

Prof. Přádná: „Vím o tom, že když paní kuchařky vidí nějakého učitele, tak tam automaticky nasází osm knedlíků. Přitom mně by stačily jen čtyři a ráda bych tady třeba Štěpánovi Laichterovi ty svoje přidala, ale zase věřím, že například pan Očenášek sní těch knedlíků víc než tady slečna Tučková.“

Kryštof Josefus, Štěpán Laichter, kvinta